

ODVETNIŠKA PISARNA

Uredništvo in upravnništvo:
Wildenrainerjeva ul. 15/III.
Dopisi morajo biti podpisani
in frankovani.

GLASILO ODVETNIŠKEGA IN
NOTARSKEGA URADNIŠTVA

— Izhaja vsak mesec. —
Naročnina stane za celo
leto 24 dinarjev. — Po-
samezna številka 2 dinarja.

Štev. 4.

V Mariboru, mesca aprila 1922.

Leto IX.

Gilčvert Dragotin.

Vstajenje!

Zvonovi zvonijo, topiči pokajo ter oznanujejo dan vstajenja „Onega“, ki je bil rojen v revnem pastirskem hlevu, ki je nastopil v rani mladosti težavno pot boja, samozatajevanja in ki je iz ljubezni do človeštva v najlepši moški dobi daroval svoje mlado življenje za pravico in svobodo.

Velika noč je! Prapori vihrajo in za njimi se vijejo dolge procesije. Starčki stopajo resno in zamišljeno, vendar jim je razbrati raz ovelega obraza notranje radovanje, da so dočakali današnje „Vstajenje“ ter niso podlegli ne pezi let, ne nastopljenim težavnim današnjim časom, ki tarejo staro in mlado. Brezskrbna mladež obojega spola pa hiti veselih lic z urnimi koraki v hram božji, kjer mogočno doné orglje ter se slovesno razlega „Aleluja“!

Tudi narava si je za današnji dan nadela praznični sijaj.

Nad nami modro čisto nebo brez slehernega oblčka. Pregnane so megle, ki so zadnje dni zatemnjevale sinje nebo. Pojavili se bodo zopet temni oblaki, ter nam zakrivali zlate solnčne žarke in zmanjševali njih toploto, toda ta gotovi pojav narave nam ne sme kaliti današnjega svečanega razpoloženja.

Ledena zimska odeja je stopljena, namočene so zemeljske plasti, iz kojih klije novo življenje.

Narava vstaja! Vigred je tu! Pod mogočnim vplivom solnčnih žarkov se prebuja vse življe. Vse poganja, brsti in sili proti solncu.

Tudi mi zatvorimo zaduhle sobe, zapustimo za kratek čas vsakdanje mestno ozidje ter stopimo v zeleno in cvetočo naravo. Razširimo prsa ter se naskrajmo čistega pomladanskega zraka, da bode tudi naša notranjost občutila moč današnjega pomladnega prerobjenja.

Komaj smo hrbet obrnili mestnim zidovom, že nas pozdravljajo veseli ptički, skakljajoč od brstja do brstja ter žgoleč zahvalnico probujajoči se naravi. Bistri potočki hité v srebrnih penah nizdol, kot bi se bali, da jih neizprosna zima zopet pokrije z ledeno odejo, ki jim je dosedaj zakrivala solnčne žarke, ter jih ločila od nebesne toplote.

Poleg potočka nas pozdravljajo beli zvončki, malo višje rumené trobentice. Poleg osamelega grma pa ugledamo duhteče vijolice, ki ponižno obračajo modre glavice za solncem, ter nas s svojim močnim vonjem privabijo v njih bližino, da na njih občudujemo dar prirode. Človeška roka tod ni sejala, nikdo ni negoval teh nežnih in duhtečih cvetk in vendar na svojem skromnem prostorčku dohitevajo in po vonju celó prekašajo svoje mestne tovarišice, vsaj ene na umetnem vrtu in negovane od skrbnih vrtnarskih rok.

Višje kot se spenjamo, tem toplejše nam postaja. Vabljava pomladanska sapica nas bodri, da pot nadaljujemo in tako dospemo med cvetjem in zelenjem na vrhunec našega cilja.

Veličasten razgled! Daleč na okoli se raztezajo preorane njive, ozeleneli travniki, cvetoče Slovenske gorice in vse naokoli nas pozdravljajo ozeleneli vrhovi slovenskih gorâ.

Nad nami se razprostira azurno nebo, pod nami pa se vije modra Drava, ki hiti proti Beogradu, naznanjat bratom Srbom „sretan uskr“. Tu in tam slišiš pok možnarjev ali strel „pištole“. Vaški fanti obnavljajo to staro slovensko navado ter oznanjajo, da praznujemo danes „Veliko noč“.

Narava šušlja tajinstvene glasove, mehki pomladni vzduh prešinja našo notranjost, da zadrhtimo po nekem višjem — nedosegljivem. Narava nas je objela. Omamljeni občudujemo ta hipni preporod narave — to zagonetko „Vsemirja“.

Vračamo se mimo „zameti“ v senčnem gozdu kamor solnčni žarki niso mogli posijati. Tu ni opaziti današnjega vstajenja. Vse naokrog je še ledeno, drevje je brez brstja, narava brez življenja. A tudi ta tla se bodo otajala, tudi ta drevesa bodo zelenela, ko bode probujajoča narava razširila svojo moč na ta zamrli prostor in ko se današnja ledena skorja ne bode mogla več upirati mogočnim premembam narave, ki bode brez vidnih solnčnih žarkov razširila svojo blagodejno toploto tudi na ta še ne oživljen del svojega telesa.

* * *

Tudi iz vidika stanovskega gibanja naj se z današnjim dnem oživi naše vstajenje. Kot so dobri kristjani izprašali in očistili svojo vest v velikonočnem tednu, tako očistimo tudi mi našo notranjost, izpopol-

nimo vrzeli naše sposobnosti, oprostimo se servilnosti, okrepcajmo moč naše samozavesti, ter gledajmo z zaupanjem v boljšo bodočnost.

Postati moramo dobri, resnični in kvalificirani odvetniški in notarski uradniki. Proč s pomisleki, dvomi in malodušnostjo. Kakor vsak stan, zamore tudi naš, — ako je organiziran, — tvoriti primerno mesto v človeški družbi, tudi mi bi morali doseči zadostno vpoštevanje v krogu naših sobratov.

Ko se gré za določitev življenjskega poklica, naj ne prihajajo med nas oni, kojim so naše pisarne le učilnice za prehodno dobo, da na naš račun in z našim trudom izpopolnijo svojo izobrazbo, ter nas potem godni — zapušte, prestopivši v druge stanove. To niso naši pravi tovariši, ki ne bodo nikdar pojmlili našega hotenja, zavirali bodo naš razvoj; organizacije pa se bodo ob njih spodtikale kot voz ob „cokljo“ in naše vstajenje bode otežkočeno, dokler se ne oprostimo tega težkega kamna.

Oni naši pravi in za našo stroko določeni tovariši — ica pa naj ne tavajo v samoti, naj ne hodijo okrog zmrzlih „zametov“ v senčnatem gozdu, naj se ne ogibljejo organizacijskih žarkov, da bode tudi nje objela toplota pomladanskega vzhichenja — tovariške solidarnosti.

Niso še obdelane vse njive na našem strokovnem polju.

Organizacija marib. okrožja se polagoma odeva z zeleno odejo, celjsko okrožje brsti, tam doli na jugu — na Primorskem in Tržaškem — so vzklile v zadnjem času duhteče stanovske cvetke, ki zamorejo v doglednem času pokriti lepo gredo stanovskega polja, a tudi med severno in južno periferijo se je pričelo razveseljivo stanovsko gibanje, kajti tudi kranjski tovariši — ica — zlasti tam v beli Ljubljani — hočejo postati naši solidarni vrtnarji.

Ako duh vzajemnosti prešine naše tovariše — ica po vsem onem ozemlju, kjer bivajo in govore naš jezik, potem bode prihodnjo spomlad tudi naše stanovsko vstajenje radostno in častno.

* * *

Revivimus! Nam vdihuje pomlajena narava, ki se odeva z zeleno in cvetočo obleko ter hiti v naročje duhteče vigredi.

Revivimus! Odmeva glas celotnega človeškega stremljenja, to zahtevajo novo nastale družabne razmere, v to izzveni gibanje svetovnih zvez ter hotenje posameznih strokovnih organizacij.

Revivimus! Ukažimo na današnji dan Vstajenja samemu sebi. Naj se prenovi notranjost vsakega posameznika, ogrnimo plašč pomladnega prerojenja, utrdimo moč svoje lastne volje, da bomo sposobni in dovolj močni za odbijanje vsakojakih valov. Otresimo se letargije, da se vzdržimo vsaj na površju sedanjosti in ne utonemo v razburkanem morju, ki pljuska ob stene valujočih političnih in socialnih razmer.

V tem pričakovanju želimo našim članom in članicam ter naročnikom „Odvetniške pisarne“ **Veselo Alelujo**, srbskim pravoslavnim tovarišem pa **SRETAN USKRS**.

V Mariboru, na Veliko noč 1922.

Bodimo iskreni!

Začudili smo se, ko so nam štiri odvetniške in notarske uradnice vrnile naše glasilo „Odvetniška pisarna“ z opazko „Nazaj“. Informirali smo se o mišljenju in sposobnostih teh uradnic. Glede ene smo konstatirali, da je njen šef brez njene vednosti zapisal na naše glasilo „Nazaj“ in da dotična uradnica lista niti ni videla ter je nedolžna na tem, da je bil list vrnjen brez njene vednosti društvu. Ime tega neiskrenega in s terorističnim mišljenjem prešinjenga šefa bomo o priliki obelodanili. Druga tovarišica je list vrnila, ker se je v njeni nežni nerazsodnosti zbala svojega šefa, ki bi rohnel ter ob vsaki priliki napram svoji uradnici prodajal sitnosti, ako bi bil siguren, da je njegova mlada uradnica organizirana.

Tretja uradnica pa je hoté list neprerezan zavrnila, kar znači njeno **popolno nerazumevanje** strokovnih organizacij in prikazuje **tudi njeno pisarniško nekvalifikacijo** v zadostni luči.

Takih tovarišev in tovarišic si ne želi društvo kot članov, kajti taki tipi ovirajo društveni razvoj ter so v napotju onim, ki se res hočejo posvetiti kot marljivi uradniki odvetniškimi in notarskimi pisarnam, stremijo za tozadevno strokovno izobrazbo in želijo konečno tudi onih pravic, ki odgovarjajo o njih pisarniškem napredovanju in njih stanovskemu obzorju.

Glede četrte uradnice pa se ne čudimo, da je morala list zavrniti. Prihaja v poštev ljubljanska uradnica. Že v marčevi številki „Glasila“ Društva zasebnega uradništva po Sloveniji se je povdarjalo, da ponujajo ženske moči odvetniškimi in notarskimi pisarnam svoj „jaz“ na razpolago proti mesečni „napitnini“ 150 K.

Te revice našega glasila pri najboljši volji ne morejo plačevati. Niti navadne deklice ob prosti hrani in s prostim stanovanjem ni dobiti danes za borih mesečnih 150 K.

Oni šefi, ki sprejemajo tako ponudbo od nerazsodnih deklic, zagrešajo hudodelstvo nad mladino, ter spadajo pod najstrožjo disciplinarno preiskavo.

Tukaj naj bdé Delavske in odvetniške, oziroma notarske zbornice, da se tako nečuvveno izžemanje mladostnih moči ne bode dogajalo.

Vse strokovne organizacije pa so dolžne, da od takih brezmočnih uradnic ne bodo pobirale članarine. Osrednje društvo v Mariboru je pripravljeno vsem onim, ki iz lastnega zaslužka ne zmorejo naročnine za „Odvetniško pisarno“, pošiljati list **brezplačno tako dolgo**, da se njih bédni službeni položaj ne izboljša. Društveno vodstvo šteje nekaj tovariško čutečih požrtvovalnih članov, ki so v boljšem položaju in imajo

dobro voljo priskočiti na pomoč onim zatiranim brezpravnim kolegom in koleginjam. Sicer pa služi v to svrhu tudi tiskovni fond, za katerega naj bi se povsod agitiralo in zbiralo. Raditega naznanite brez „sramežljivosti“ vsi prizadeti svoje težave društvenemu vodstvu, ki bode vsak posamezen slučaj proučilo ter list razpošiljalo brezplačno onim, ki naročnine ne zmorejo, ki pa imajo predpogoje in dobro voljo postati in ostati solidni odvetniški in notarski uradniki-ce.

Društveno vodstvo v Mariboru.

Odvetniški in notarski uradniki v Julijski Krajini.

Na sestanku odvetniških in notarskih uradnikov in uradnic v Trstu, ki se je vršil 14. sušča t. l. v svrhu ustanovitve društva „Odvetniških in notarskih uradnikov in uradnic za Julijsko Krajino, je tov. Jos. Šorn mnogoštevilnim prisotnim tovarišem in gostom obširno in temeljito obrazložil pomen in namen take stanovske organizacije za Julijsko Krajino. Izvajal je nekako takole:

Kakor je popolnoma pravilno omenil tov. Moškon v svojih reminiscencah, so nas hodili že predvojni dobi tovariši iz Celja in Gorice bodrit, da si ustanovimo društvo ali vsaj skupino. Izvolili so se tudi predsedniki, ki pa so po par neuspehah zapustili društvo, češ, v Trstu so popolnoma drugačne razmere nego v drugih mestih, Mi nismo bili nikdar prav idealni, ampak smo hoteli takoj s prvim začetkom že nastopati z „memorandumi“ ter smo pozivljali šefe, da nam morajo takoj prvi dan zvišati plače in ne vem, kaj še. Seveda to ni šlo tako gladko, na kar pa je disciplina ponehala, navdušenja za društvo ni bilo več, in zaspali smo toliko v društvu, kolikor v skupini N. D. D. in kot privesek uradniškega društva pri komunistični „Delavski zbornici“.

Danes pa ne sme biti več tako! Imamo premnogo odprtih vprašanj, ki so poleg gmotnega zboljšanja našega položaja za nas gotovo najvažnejša. Gre za naše življenske interese! Le pomislimo, kaj se zna z nami zgoditi, če obvelja načelo italijanskih sodnikov v Julijski Krajini, da se popolnoma iztrebi naš slovenski in hrvaški jezik iz sodnij. Moramo priznati, da je marsikatera eksistenca slovenskega uradnika (uradnice) v nevarnosti, kajti preveč je italijanskih kolegov, ki delajo za manjše plače nego pa mi, ki hočemo biti radi našega znanja boljše plačani. Če se slovenski jezik izpodrine, sem gotov, da bodo nekateri skopuški šefi nadomestili slovenskega stenografa, stenografino z laško tipkarico saj bodo tej slednji plačali veliko manj.

Druga tudi zelo potrebna točka naših zahtev mora biti preureditev penzijskega zavoda. Celjski tovariši so sklenili tozadevno resolucijo, mi pa bi se morali tukaj pogovoriti z ostalimi kategorijami nameščencev, da se vsaj odpravnina oziroma podpornina uredi na način, ki bo odgovarjal današnjim razmeram. Posebno važno je to za tovarišice, a nič manj pa za starejše tovariše!

Omeniti moram tu, da v posameznih pisarnah ni po gotovem ključu urejeno prispevanje toliko za penzijski, koliko bolniški zavod. Rešitev tega vprašanja bi moralo vzeti društvo v roke.

Tretja v naših krajih posebno cvetoča bolezen pa je brezposelnost, ki nujno kliče na pomoč posredovalnico služb. Da se brezposelnost širi in da prihajajo v odvetniške in notarske pisarne celo šolski otroci, je naša krivda, ker mi ne nudimo ničesar našim šefom, Če se nas vpraša, kakšne zmožnosti ima ta ali oni uradnik, uradnica, moramo molčati, če ne celo onega kolego zapostaviti.

Nadalje bi morali mi skupno s šefi urediti te nesrečne praznike. Če zaplapola kaka zastava in če se zve, da sodnija uraduje samo dopoldne, pa je telefoniranja in vprašanja sem in tja, da je včasih res mučno. Eni drže cerkvene praznike, drugi zopet državne, tretji pa oboje ali pa nobenih. Tu ni red! S skupnim posvetovanjem se mora tudi ta stvar rešiti.

Naša strokovna izobrazba je pod ničlo. Jaz mislim, da zato, ker se ne poznamo. Mi bi morali nuditi našim članom vsaj toliko, kolikor jim nudi naše najmlajše mladinsko društvo „Prosveta“. Le pogledjte, kako se oni izobražujejo! Imajo predavanja, učne tečaje, spisujejo članke, prirejajo skupne izlete, gojijo petje in glasbo. Za nas pa, ki bi jih morali nadkriljevati, vse to ne obstoji.

Tovariši, tovarišice, združimo se v skupno organizacijo, kajti le tedaj bomo mogli urediti zadeve, ki sem jih zgoraj omenil, in one, katerih namenoma danes ne omenjam, ker bi mi lahko kdo očital koncem meseca, da mu vzlic temu, da je pristopil k društvu, šef ni povišal plače. Zdramimo se ter začnimo tudi mi z delom. da odpravimo vse nedostatke, ki tarejo naš stan! Ustanovimo društvo ter povabimo vse naše tovariše in tovarišice po Julijski Krajini, da pristopijo v naše kolo!

Po tem izvajanju se je vnela dolga debata o vprašanju, ali naj tvorimo klub, ali pa samostojno društvo.

V debato so posegli tov. Jerman, Durnik, Ferluga, Sluga, Pavlica in dr. Prišlo se je do zaključka, da se ustanovi društvo ter je bil izvoljen pripravljalni odbor, ki ima nalogo pripraviti pravila ter pozvati vse tovariše v Julijski Krajini, da prijavijo svoj pristop k društvu „Odvetniških in notarskih uradnikov v Julijski Krajini“. V pripravljalni odbor so bili izvoljeni: Mara Primčeva, Josip Šorn in Peter Visintin. Sliši se, da je pripravljalni odbor pridno na delu.

Vprašanje praznikov, angleške sobote in počitnic.

Takoj po okupaciji Julijske Krajine od strani vojaških čet Italije so se začela pri nas bujno razvijati prazniška obhajanja raznih dejanj, raznih mučenikov, raznih uspehov italijanske armade ter raznih pobijan in ubojstev. Za vsako malenkost so se razvijale italijanske trobojice, pozivalo se je občinstvo od raznih

poklicanih in nepoklicanih oblastnij, da okraši svoja okna z razvešanjem zastav. Vse to pa je naznanjalo delavcem in uradnikom, da je danes velik praznik takega in takega svetnika, mučenika, ter da je treba praznik kot takšen obhajati, to se pravi vzdržati se itak pičlega dela. Nič ne stori, če kdo za to trpi glad in mizerijo, praznik je pa vendarle, četudi ga cerkev ne obhaja.

Na praznik delajo državni uslužbenci samo dopoldne, posebno so pa pridni za praznovanje sodnijski uradniki. Saj se njim ne sme kratiti tega veselja, vendar je bilo za nas, ki imamo s sodnijo opraviti, zelo mučno, če so šli oni že opoldne domov, mi pa smo garali še popoldne v odvetniških in notarskih pisarnah.

Radi tega smo hoteli tudi mi okusiti prijetnosti praznovanja in če se je torej pokazala kje na kakem oknu v Trstu zastava, se je pričelo tako zjutraj telefoniranje s vprašanjem: „Ali ima Vaša pisarna popoldne prosto?“ Dostikrat se je človek ujezil ter zavrnil vprašanje z neprijetno opazko na vse svetnike in svetnice, na vse državne in nacionalne praznike i. t. d. Če se je vprašalo šefa, ali se praznuje ta in ta praznik, dobilo se je navadno odgovor: „Če praznujejo druge pisarne, bomo imeli zaprto tudi mi.“ Vsak šef je tako odgovoril in nazadnje se ni vedelo, pri čem da je. Včasih je kaka pisarna obhajala cerkvene praznike, druga pa ne, druga zopet je obhajala državne in nacionalne praznike, tretja vse, četrta pa nobenih.

Ker ni hotelo biti tega konec, so se sestali odvetniški in notarski uradniki v Trstu ter se posvetovali glede uradovanja o praznikih od 9.—12. ure dopoldne. Sklenili so sledečo spomenico, ki jo pošljejo svojim šefom:

„Z ozirom na to, da so se pod bivšo vladavino obhajali cerkveni prazniki s tem, da se je uradovalo v odvetniških in notarskih pisarnah samo dopoldne od 9.—12. ure ter z ozirom na odlok predsedništva kr. višje deželne sodnije v Trstu z dne 21/7/1921, pres. 5455/25, a/21, ter z ozirom na prilogo A k odloku od 10/6/1920, No. 11226 Gab, predlaga „Društvo odvetniških in notarskih uradnikov in uradnic“ svojim šefom, da se praznujejo s tem, da se vrši služba v odvetniških in notarskih pisarnah le dopoldne od 9.—12. ure, sledeči dnevi v letu in sicer:

1. januar (Novo leto), 6. januar (Trije Kralji), zadnji dan pusta, 19. marec (Sv. Jožef), 25. marc (praznik M. Božje) Velikonočna Sobota, Velikonočni ponedeljek, Vnebohod, Binkoštna sobota, Binkoštni ponedeljek, Sv. Rešnje Telo, 29. junij (Sv. Peter in Pavel), 15. avgust (Vnebovzetje Matere Božje), 8. september (Mali Šmaren), 1. november (Vsi sveti), 3. november (Sv. Just), 4. november (Obletnica zmage). 21. november (Marija od zdravja), 8. december (Brezmadežno spočetje), 24. december (Božična sobota), 26. december (Sv. Štefan).

Vse nedelje in Božič so popolnoma proste, od-

padejo pa vsi nacionalni in drugi „državni prazniki, ki jih je v Italiji več kot preveč“.

Še bolj važna pa je za primorske kraje takomenovana „angleška sobota“. Že nekaj let sem se je v Trstu udomačila navada, da so bile odvetniške in notarske pisarne vsaj ob najhujši vročini ob sobotah popoldne zaprte, to se pravi, da niso prišli vsi uradniki in uradnice v pisarno, ampak le posameznik za eventualno nujnost ali pošto.

V vseh italijanskih notarskih pisarnah in v nekaterih odvetniških pisarnah je bila pisarna celo leto ob sobotah popoldne zaprta, le odvetniške pisarne slovenskih odvetnikov so bile samo ob počitnicah, ali včasih tudi par mescev prej ali pozneje zaprte. Kar se tiče drugih zasebnih in državnih podjetij, pa je bil običaj, da se v sobotah popoldne ne dela, ampak da ima uradnik in uradnica vsaj toliko časa, da ob sobotah napravi svoja najnujnejša opravila. In taka opravila ima skoro gotovo vsak.

Odvetniški in notarski uradniki ne zahtevajo, da bi se morala držati „angleška sobota“ tudi v zimskem času; oni so zadovoljni, če se morajo vsaj ob poletnem času ob sobotah popoldne iznebiti pisarniškega prahu. Ker smatra odvetniško in notarsko uradništvo za upravičeno zahtevo po popoldanskem počitku ob sobotah popoldne vsaj v poletnem času, bo društvo tudi v tem oziru naslovalo na šefe spomenico, v kateri jim bo predlagalo, da naj se dovoli uradništvu takozvana „angleška sobota“ vsaj za čas od 1. junija do 30. septembra.

Če bo dobilo uradništvo to prostost, potem se gotovo ne bo nihče upiral, da pride za pol urice pogledat, če je kaj važnega v pisarni tudi ob sobotah popoldne. Treba pa pripomniti, da je v Trstu in drugod že itak navada, da ob sobotah ne zahajajo klijenti v pisarne. Imajo dovolj drugega dela, kakor ima uradništvo dovolj zasebnega opravka.

Z vprašanjem praznikov in angleške sobote pa še ni rešeno vprašanje počitnic, vendar hočemo o tem vprašanju pozneje razpravljati. Važno je tudi to vprašanje, ker nekateri šefi nikakor nočejo priznati prejšnjega avstrijskega zakona glede počitnic. Moralo se bo povedati šefom, ali se da uradništvu postavne počitnice, ali pa naj se posebej nagradi uradništvo, katero ni moglo iti na počitnice. Vendar o tem, kakor rečeno, prihodnjič več.

G. H.

Proslava 1. majnika 1922.

Na milijone manualnih in duševnih delavcev bode proslavilo ta dan z impozantnimi obhodi, z govori najboljših govornikov ter si bodo začrtavali cilje in načrte za okrepitev posameznih organizacij z upanjem na boljšo bodočnost.

Prvi maj se slavi že leta in leta na najraznovrstnejše načine. Hotenje vseh pa izzveni v zahtevo in v

nadi na dobrobit vsakega posameznika, v prosep celokupne grupacije. To so odmevi skoro vseh govornikov, ki so in bodo govorili na dan prvega majnika,

Slišale se bodo lepo doneče besede raznih govornikov iz proletarstva proti egoizmu, kapitalističnim skupinam, verižnikom itd. Dobro seme bo padlo tu in tam na kamenita tla, ki ne bo nikdar obrodilo in nam nudilo zaželjenega sadu.

Vendar bodo posamezna zrnja zletela tudi na rodovitno zemljo in ta plod bode obrodil mnogoterni sad, ki bode v obilici poplačal trud onih majskih probuditeljev, ki stopajo 1. maja 1922 skromno ali samozavestno na odre majskega probujenja.

Odvetniški in notarski uradniki še niso v položaju, da bi zamogli ta dan dostojno proslavljati s svojimi sovrstniki, odnosno manuelnimi tovariši.

Razkropljeni smo po številnih trgih na deželi in raznih mestih. Malo nas je! Ako po Sloveniji uživimo k stanovski samozavesti vse tovariše in tovarišice, zamoremo zbrati v naš krog kvečjemu krdelce broječe 1000 tovarišev-ic.

To število se z ozirom na našo raztresenost po raznih krajih poizgubi med številnimi manuelnimi in duševnimi delavci vseh strok.

Izrazito bodo slavile prvi maj številne socijalistične skupine. Pa tudi delavstvo in proletarijat sploh bode ta dan slavil na viden ali neviden način.

Naše organizacije so nadstrankarske. To pa nas ne sme motiti, da ne bi bili s čutili solidarni z našimi sotovariši — naj si bodo že po delavskem ali duševnem sorodstvu — ter proslavljali z njimi prvi maj kot dan prerojenja in pobratimstva med sobraty.

V normalnih razmerah bi tudi mi odločno silili na vidno praznovanje tega delavskega praznika in bi v znak pobratimstva sovrstnih sotrpinov pozabili ta dan na vsakdanje delo.

Toda mi smo razkropljeni po celi tačas še nedeljeni Sloveniji. Prav nič ne koristimo začrtanemu poletu, ako ta dan po raznih okrajih brezdelno in ločeni občudujemo prerojenje narave v cvetočem prvem maju, ter vzdihujemo za boljšimi časi.

Ne nahajamo se še v urejenih razmerah. Draginja nas vsepovsod tlači, valuta nam vsled njene nestalnosti ne daje za prislužene novce nikake garancije, vseokrog nas se „valuje“, vsled česar tudi našega majskega praznika ne moremo z onimi čutili in v takem razpoloženju uživati, kot smo to storili pred vojno in kakor to želimo storiti v najkrajšem času.

K boljši bodočnosti, k ustalenju naše valute in k urejenim razmeram pa si zamoremo le sami s podvojeno delavno silo ob pravičnosti in uvidevnosti prizadetih činiteljev pomagati.

Kar se naše stanovske stroke tiče, ne smemo pozabiti, da delujemo po privatnih pisarnah, ki niso deležne državnih dohodkov in njenih dobrot, kakor nekatere državne kancelarije. Čimbolj zasebna pisarna

cveti, tembolj so opravičene nepretirane zahteve uradništva dotične pisarne.

Da pa bodo posamezne pisarne dajale uradništvu zadostno gmotno zaslonbo, zato je treba poleg pravične razdelitve prejemkov, dela, dela in zopet dela.

Ker sledi letošnji prvi maj nedelji, koji dan po Sloveniji itak počivamo in ker imamo povrhu še obilico neurejenih državnih in cerkvenih praznikov, bodedo letos **izjemoma** delali na ponedeljski 1. majnik ter s tem šefom tudi dejansko pokazali, da se bojujemo za zvišanje prejemkov na pravični podlagi, ter smo voljni pisarnam žrtvovati naše moči do gotove meje tako dolgo, dokler smatramo to za procvit in obstoj dotičnih pisarn za potrebno.

Tudi vsled tehničnih ovir bi bilo brez večjega pisarniškega oškodovanja težko v tem letu praznovati celodnevno 1. majnik.

Dopoldne na ta dan so razpisane različne razprave pri sodiščih, ki zahtevajo navzočnost odvetnikov in koncipientov, vsled česar zahteva tudi ustroj odvetniških pisarn, da se pisarniško osebje ta dan ne odstrani iz pisarn, vsaj ne dopoldne.

Želeti pa bi bilo, da bi v bodoče tudi sodno uradništvo - toli juridično, koli pisarniško - pravočasno mislilo na majski praznik, ter delo tako porazdelilo, da bi bil prvi ma'nik prost, kar bi izdatno olajšalo slavljenje tega delavskega praznika tudi od strani odvetniškega in notarskega uradništva.

Mariborska organizacija sklenila je iz teh razlogov in zlasti še tudi z ozirom na nestalne življenske razmere in **tačasno mezdno gibanje**, da se na dan 1. maja 1922 po odvetniških in notarskih pisarnah v običajnih urah uraduje, ter izraža za sedaj le željo, da se popoldne po možnosti odpusti osebje predčasno iz pisarn, ali pa da se pisarne popoldne sploh zapre tam, kjer vsled tega ni pričakovati posebnega prikrajšanja pisarniških dohodkov.

S tem pa se **ne odrekamo** solidarnemu praznovanju tega proletarskega praznika, katerega upamo v bodočih letih tudi mi **v medsebojni skupnosti na viden način slavnostno praznovati**. Kakor smo med vojno in v zadnjih treh povojnih letih v srcih in vsak za se praznovali 1. maj, tako smo vsled obstoječih razmer tudi letos še primorani, da se le s čutili in dobro voljo v duhu udeležimo onega sijajnega praznovanja te majske proslave, ki jo bode deležna večina ostalih proletarskih sobratov.

V Mariboru, dne 28. aprila 1922.

Društveni predsednik: Dragotin Gilčvert.

Pristojbenik za taksno, sodno in poštno tarifo.

Sestavljen in izdan od dr. Ivan Černe, Gospodarska pisarna, Ljubljana.

Nekako v septembru 1921 prinesli so vsi slovenski časniki po večkrat naznanilo, da izide v kratkem

„Pristojbenik“. Pozivalo se je na takojšno naročbo in na vpošiljatev naročnine po 11 Din. 50 p. Seveda smo se razveselili, da se je našel človek, ki se je vkljub nestalnosti v pristojbinah in taksah odločil, izdati tako potrebno knjigo in radi smo poslali zahtevano svoto zajedno z naročbo. Dolgo smo morali čakati, mesca januarja t. l. smo pa konečno vendarle prejeli tako zaželjeno knjigo. Seveda je bila naša vlada hitrejša in je že 27. decembra 1921 objavila v „Službenih Novinah“ nove spremembe glede taks in pristojbin, katerih pa „Pristojbenik“ ni mogel več vpoštevati. Pa ne glede na to nas je knjiga zelo razočarala. Ko sem jo vzel v roke, sem na prvi pogled opazil toliko hudih napak, da me je „obšla sveta jeza“ nad takim površnim delom, kateremu se je cena celo povišala na 13 Din. 50 p. Naj navedem le nekatere napake. Nas zanimajo v prvi vrsti sodne pristojbine. Čeravno jih je sestavil „kanclist višjega deželnega sodišča“ Toussaint Oljšak, kakor zatrjuje dr. Černe — ne vem, ali radi večje veljave, ali pa morda v svoje lastno zavarovanje — so vendar te pristojbine skrajno malomarno in površno sestavljene. Nekaj primerov: Tožbe do 100 K se kolkujejo s 30 p, ne pa s 60 p; izvršilni predlogi in predlogi za začasno odredbo so vloge v spornem postopku, tudi če se predlaga vknjižbo zastavne pravice torej je treba kolkovati drugo in vsako nadaljno polo po znesku zahtevka, kakor vloge v obče, ne pa samo z 1 Din. kakor vloge v nespornem postopku; vpisnina znaša $\frac{3}{4}$ % od vsakih 40 K, zneski pod 40 K, ki presegajo 2 K, se štejejo za polnih 40 K, to vse pa le v slučaju, če znaša celokupni zahtevak z obrestmi in stroški več kakor 202 K. Sicer pa je glede vpisnine v posameznih slučajih (dražbe itd.) še več določb, katere pa so v „Pristojbeniku“ kratkomalo izpuščene, dasiravno so važne. — Razsodnina čez 500 Din znaša 20 Din. + 3 % (preje 1 %) od svote čez 500 D. To velja v vseh primerih, kjer se mora do gotove svote plačati stalna pristojbina, preko te svote pa odstotna pristojbina. Dotična določba se nahaja že v čl. 15. zakona o pristojbinah, natisnjene v Uradnem listu z dne 22. avgusta 1921 in vendar jo je g. Toussaint prezrl! — Če je več sospornikov, se zviša razsodnina za vsako nadaljno osebo za 10 % sicer določene odstotne pristojbine, ne pa tudi od stalne pristojbine po 20 D, ki jo je plačati razven odstotne pristojbine. — Pri vlogah za sodno protokoliiranje tvrdk je plačati razven določene pristojbine tudi kolek za vlogo in sicer 2 D, kar bi moralo biti pri vsaki točki posebej navedeno, kakor je v Uradnem listu, ne pa samo v začetku IV. oddelka in še tam brez navedbe zneska. — Pod IV. točka 1. a) mora biti za besedo „delniških“ dvopičje, ne pa vejica. Ta napaka, ki povzroča nejasnost cele točke, se nahaja sicer tudi v Uradnem listu, toda z ozirom na točko 2. je bilo treba pogledati „Službene Novine“, kjer te napake ni, ker zadeva ni tako malenkostna, kakor bi kdo na prvi hip mislil.

Točka 13. IV. oddelka ne spada več v „Pristojbenik“ z ozirom na določbo pod točko 11. Sicer je pa sprejetih več starih že neveljavnih določb, medtem ko so izpuščene veljavne določbe. Tudi prvi del ni nič boljši. Šolska izpričevala n. pr. se morajo kolkovati tudi s 5 D, ne pa samo s 50 p, kakor je bilo določeno po starem avstrijskem predpisu. Tiskarski škrat v „Jutru“ je torej imel popolnoma prav, ko je trdil, da navaja „Pristojbenik“ tudi „sedaj neveljavne pristojbine iz prejšnjih zakonov“ in ni bil na mestu popravek „Jutra“, češ, da se ima glasiti „še veljavne“, — Lestvica I. tudi ni na svojem mestu, ker ne velja več za menice, kar ji je bil glavni namen. Na njeno mesto spada nova lestvica za menice, stara lestvica I. pa naj bi bila nameščena sredi knjige pod besedo, kjer še sploh pride v poštev, n. pr. pri zadolžnicah o predujmih na državne in druge vrednostne papirje pod gotovimi pogoji itd. — Sploh je cela razvrstitev v prvem delu jako nepregledna, tako da je treba v posameznih slučajih precej dolgo brskati, predno prideš do zaželjene besede. Zadolžnice so sicer reš nekake posojilne pogodbe, vendar bi bilo bolj na mestu, da bi se jih obravnavalo pod njih pravim imenom, ne pa pod besedo „pogodbe“, kjer je že itak nagromadene obilo gradiva. — To so napake, ki se jih opazi po površnem pregledu „Pristojbenika“ in pričajo o skrajni površnosti sestavjalca in izdajatelja. Cela knjiga je sploh samo površen, netočen prepis iz Uradnega lista in iz avstrijskih naredb. In vendar je njen „ponatis v celoti ali tudi deloma prepovedan — vse pravice pridržane“! Izdajatelju se pač ni treba bati, da bi kdo iz njegove knjige prepisoval, saj imamo originale, katere je tudi on vporabljal, ki so vsem državljanom na prosto vporabo.

Sicer je pa vsaka taka knjiga preuranjena, dokler se pristojbine ne ustalijo, česar pa še ni tako hitro pričakovati. Izdati pa jo mora le v e š č a k, če hočemo, da bo zanesljiva in da nas ne bo oškodovala. Za „Pristojbenik“ pa ni nobena kritika preostra že z ozirom na ameriansko reklamo, ki jo je uprizarjal izdajatelj za ta svoj proizvod. — Ne sutor ultra crepidam.

Josip Cilenšek.

Opomba uredništva. Ta članek nam je bil doposljan že za 2. šte., pa ga radi obilice gradiva objavljamo še šele sedaj.

Društveno poročilo

o seji društva odvetniških in notarskih uradnikov v Mariboru v stranski sobi gostilne pri sodnji dne 30. decembra 1921 ob 6. uri zvečer.

DNEVNI RED:

1. Poročilo predsednika, tajnika in blagajnika.
2. Volitev tiskovnega odseka za Maribor.
3. Določitev delegatov za konferenco v Ljubljani dne 6. in 7. januarja 1922 radi ustanovitve zveze.
4. Razno.

ad 1.

Navzoči: Predsednik Dragotin Gilčvert, podpredsednik Štefan Dergas, blagajnik Franjo Moškon, tajnik Josip Cilenšek in odborniki Dora Pucelj, Karol Hoschitz Anica Zaveršnik, Rafael Justin, Mici Lorber.

Predsednik Dragotin Gilčvert poroča o društvenem gibanju od zadnjega občnega zбора 1. novembra 1921 ter prečita korespondenco, ki se je vršila v tem času.

Povdarja, da sta skupno s tovarišem Moškonom zastopala naše društva na Celjskem občnem zboru 2. oktobra 1921, ki je jako lepo uspel. Poročilo je priobčeno v novemberski številki „Odvetniške pisarne“. Soglasno se sklene, naj se tudi poročilo o mariborskem občnem zboru z dne 1. oktobra 1921 priobči v društvenem glasilu in sicer v januarški številki 1922.

Društvu so v mesecu decembru pristopili pisarniški ravnatelj Matevž Medik in strojepiska Rezika Pevcec oba iz Ormoža ter pisarniški ravnatelj Rajko Fajgel ter strojepiska Fanika Skaza oba iz Slovenske Bistrice. Sprejmejo se ti tovariši kot redni člani, kakor tudi vsi drugi ustanovni, redni in podporni člani, kakor so že bili v društvenem glasilu objavljeni in kakor jih izkazuje imenik.

Nato poroča predsednik o povoljnem razvoju društvenega glasila „Odvetniška pisarna“. Tozadevni sklep na našem in celjskem občnem zboru bil je dobro premišljen in bode društvu donal mnogo koristi, ako se glasila vsak oklene ter po možnosti vsak sodeluje. Obrnil sem se na različne odvetnike, notarje in koncipijente radi sotrudištva. Nekateri so uredništvu pač obljubili sodelovanje, toda do sedaj še uredništvu ni došel nikak dopis od naprošenih gospodov. Zanesti se moramo v prvi vrsti na **lastne izdelke**, vsled česar naj zlasti starejši tovariši pridno spravljajo v tisk svoje skušnje, a tudi mlajše moči naj se vadijo v sotrudištvu ter pošiljajo izdelke lastnega razmišljanja in razvijajo v listu svoje nazore.

Pohvalno moram omeniti odvetnike in notarje ter koncipijente, ki so v Mariboru razen enega vsi pristopili društvu kot naročniki lista ter podporniki z mesečnimi doneski K 28.—, a tudi iz mariborskega okrožja imamo zaznamovati razveseljiv napredek.

Naše društvo šteje danes 3 ustanovnike, 60 rednih in 65 podpornih skupaj 128 članov.

Blagajnik Franjo Moškon poroča o blagajniškem prometu za čas od 1. septembra 1921 do 31. dec. 1921

A. Prejemki:

a) Stanje blagajne 1. sept. 1921	K 172·24
b) mesečnina	3263·—
c) podpornina	1544·—
d) ustanovnina	800·—
e) dvig v poštni hranilnici	3428·96
f) naročnina za list	3694·—
g) tiskovni fond	1004·—
Skupaj	K 13906·20

B. Izdatki:

1. Posojilnici v Mariboru naložil	K 4800·—
2. Papir, kolki, poštnine, gumi arabicum, sukanec (društvo K 197·— list K 357·60)	554·60
3. Manipulacijski stroški poš. hranilnice	8·96
4. V poštno hranilnico naložil	3853·—
5. Tisk 1 in 2 štev. Odvetniške pisarne	3420·—

Skupaj . K 12636·56

Če se od dohodkov po K 13906·20

odštejejo izdatki po 12636·56

Ostaja v blagajni K 1269·64

A. Društveno premoženje

a) stanje blagajne K 1269·64

b) naložena svota v posojilnici v Mariboru 9800·—

c) v poštni hranilnici prirastla svota 1129·16

Skupaj . K 12198·80

Od te svote se odpiše vsled današnjega soglasnega sklepa na ime Mariborskega društva za tiskovni fond znesek K 2000·—

in znaša tedaj društveno premoženje še K 10198·80

B. Tiskovni fond.

Prejemki.

1. Celjsko društvo je vsled sklepa občnega zбора 2. oktobra 1921 prispevalo z zneskom	K 1000·—
2. Tovariš N. daroval	4·—
3. Na naročnini za Odvetniško pisarno za čas od 1. oktobra 1921 do 31. decembra 1921 (vštevši ptujsko skupino) se je nabralo	K 3694·—
4. Gori navedeni prispevek mariborskega društva znaša	2000·—
Skupaj	K 6698·—

Stroški.

1. Tisk novemberske številke v 700 izvodih	K 1920·—
2. Tisk decemberske številke v 500 izvodih	1500·—
3. Poština, papir, sukanec itd.	357·60
Skupaj	3777·60

Preostaja za bodočo številko glasila še K 2920·40 ter se omenja, da je mnogo naročnikov plačalo naročnino za celo leto in imamo za bodoče številke Odvetniške pisarne računati z deficitom, ako obe društvi tiskovnemu fondu v bodoče ne bodeta naklonili večjih prispevkov in ako se ne nabere prostovoljnih doneskov ter inseratov za ta prepotrebni fond.

Predsednik izreče toplo zahvalo za trud blagajniku g. Moškonu ter njegovi pomočnici gdč. Mici Rauter, nadalje blagajničarki Ptujске skupine gdč. Nežici Goriškovi, kakor tudi Celjskemu društvu za mar-

ljivo pobiranje udnine in naročnine. Obe poročili se soglasno odobri.

Ad 2.

Tiskovni odsek se izvoli soglasno ter se razdeli v tri oddelke:

a) glavni odsek: Gilčvert Dragotin, predsednik; Moškon Franjo, odgovorni urednik; Dr. Slokar Karol, odvetnik; Cilenšek Josip; Zaveršnik Anica. — Naloga: da list urejujejo, članke cenzurirajo, opravijo korekturo itd.

b) agitacijski odsek: Dergas Štefan, Medved Štefan, Pucelj Dora; naloga: skrbeti za snov, za anonce, doprinašati, stanovske vesti iz časopisja, poročati o dogodkih v raznih pisarnah, pridobivati naročnike itd.

c) ekspedicijski oddelek: Moškon Franjo, Mici Rauter in Josip Cilenšek. Naloge: List redno ekspedirati, skrbeti za naslove, voditi natančni imenik naročnikov itd. Pri tem se opaza, da se je za Celjsko društvo že izvolilo v odsek tov. Dr. Rudolf Dobovišek in Ivan Bovha, ter da za Ptujčane še ni določena oseba.

Ad 3.

Ustanovitev „Zveze“ zasebnih nameščencev Jugoslavije.

Tajnik Cilenšek prečita dopis Društva zasebnih nameščencev v Ljubljani z dne 16. decembra 1921, s kojim se sklicuje delegate društev zasebnih nameščencev na konferenco v Ljubljano za 6., 7., in 8. januarja 1922 radi ustanovitve Zveze zasebnih nameščencev v Jugoslaviji. Prečita osnutek doposlanih pravil.

Predsednik Gilčvert otvori o tem debato ter opozarja, da ne kaže, da bi društvo odposlalo delegata na društvene stroške, ker bi ti izdatki za en ali dva dni v Ljubljani z železnico vred ne bili v nobeni primeri z event. uspehom, ki bi ga zamogel delegat pri tej konferenci mogoče izposlovati za naše društvo. Ako odbor sklene, da se konference imenom društva naj udeleži predsednik, bode šel isti na lastne stroške v Ljubljano, vendar bi bilo v tem slučaju umestno, da se odpošlje poleg njega še enega delegata, kojemu pa bi se naj iz društvene blagajne plačalo vsaj železnico.

Tovariš Moškon predlaga, naj se na ta dopis odgovori, da naše društvo ne pristopi Zvezi v tej obliki, vsled česar tudi ni potrebno pošiljati delegata na to konferenco.

Tovariš Dergas je proti pristopu k Zvezi, ker so društvene koristi nejasne in bi slovom načrta pravil Zveza lahko izključila pristopivša društva brez navedbe vzrokov.

Tovariš Cilenšek ne odklanja a priori pristopa k Zvezi, vendar morajo biti tozadевна pravila direktno centralne organizacije, ne pa pristop k Zvezi omogočen posameznim društvom še le potom pristopa pokrajinske centralne organizacije, te nepotrebne vmesne korporacije.

Prehod ni izkazan. Tudi mora biti odbor Zveze širši, kakor ga predvideva osnutek pravil.

Tovariš Gilčvert opozarja zlasti na § 6 osnutka pravil, ki pravi: „Nobena strokovna organizacija zasebnih nameščencev, ki ni priključena pokrajinski centralni organizaciji, ne more postati član „Zveze“ zasebnih nameščencev Jugoslavije.“ Nadalje na § 8 lit. f., ki določa: „vsaka včlanjena organizacija opravlja svoje premoženje sama, vplačuje potom pokrajinske centralne organizacije „Zvezi“ po številu članstva določen znesek za administracijo.“

Skoro bi bilo posneti iz teh pravil, da se identificira sedanje Društvo zasebnih nameščencev v Ljubljani z vmesno korporacijo nameravane Centralne pokrajinske organizacije, potom koje bi še le bilo omogočeno posameznim društvom pristopiti k nameravanizvezi.

S temi neizraženimi besedami pa je namen prozoren. S „Zvezo“ potom vmesnih pokrajinskih central naj bi se moč Društva zasebnih nameščencev v Ljubljani utrdila, pritegnila naj bi se vsa ona društva, ki do sedaj iz enega ali drugzega razloga gornjemu društvu niso pristopila kot njih skupine. Posamezna društva pa bi na ta način postala odvisna ne samo od Zveze, pač pa od pokrajinskih centralnih organizacij in vrhu tega še od Zveze posebej ter bi morala vsaki korporaciji posebej plačevati mesečne prispevke.

Ker je naše društvo do sedaj ohranilo svojo samostojnost in je to pripomoglo k procvitu ter omogočilo pristop številnim podpornim članom, ki bi sicer ne pristopili, in ker smo do sedaj opazali, da je društvo zasebnih nameščencev v Ljubljani popolnoma zanemarjalo skupino odvetniških in notarskih uradnikov, koji člani med našimi tovariši baje najrevnejše životarijo, nimamo povoda, da bi se ogrevali za tako Zvezo, kot se jo po pravilih oznanuje.

Tudi je pričakovati, da bode Slovenija razdeljena v ljubljansko in mariborsko oblast. Ne bilo bi torej umestno že sedaj prejudicirati, kje naj bode sedež Zveze in kako obliko naj dobijo pravila te Zveze.

Nato se soglasno sklene:

„Ne odklanjamo principijelno Zveze potom direktnega pristopa, toda brez vmesnih instanc. Za sedaj se pa konference ne udeležimo.“

Nato se vrši tajna seja, v koji se reši nekatera pereča stanovska in osebna vprašanja. ob 21. uri zaključí predsednik sejo.

Društvo odvetniških in notarskih uradnikov Mariborskega okrožja.

Dragotin Gilčvert l. r.
predsednik.

Josip Cilenšek l. r.
tajnik.

Franjo Moškon l. r.
blagajnik.